

ТЕШЊАРСКИ ПАСОТШЕА

ГОДИНА II

13. СЕПТЕМБАР 1988.

БРОЈ 6

ВУКАЈЛО

Ја сам Вукајло Мишић, из Струганика.
Некако пред турски рат, дванаесте,
закачи ме да служим кадар.
Кући сам се вратио двадесете
кад се неколико ратова посвршавало.
Нисам ја био сам. Цео народ је тако закачило.
Само нас Мишића је у првом рату
тридесет тројица било.

Било нас је коморција и топција,
Митраљезаца и артиљераца,
коњаника и јуришника,
било нас је у свим редовима,
ал највише нас је било у рововима.
И војвода Живојин је из наше фамилије,
о њему може у књигама да се чита,
а за нас тридесет двојицу осталих Мишића,
ко те пита!

Живојин ми је рођени стриц.
Увек кажем „војвода“ о њему кад се прича.
А жена ме прекида;
„Што се Вукајло правиш важан с тим „војвода“!
Зови га чича“.

Живојин ми није дао да идем на одсуство кући.
Зове ме у канцеларију, па вели:
„Ти и сви други из нашег краја морате послужити за пример.
Морате се најбоље тући“.

Шеснаесте су ме заробили.
Две године сам у ропству био,
све док Срби нису фронт пробили.
Две године сам био жив костур
кога су јеле ваши.

Онда нам неки Босанци рекоше:
„Треба издржати још мало. Долазе наши“.
Дођоше наши и Французи.
Ударише нам по неколико инекција,
ошурише нас врелом водом, кажу, „дезинфекција“.
Површио се рат. Мислимо, сад ћемо кући,
Радујмо се ми сељаци прости.

Две године нас још задржаше,
кажу због „евентуалности“.
Из Струганика сам пошао као дете,
а вратио се ко стар човек,
двадесете.

Петар ПАЈИЋ

(Снимио Душан Јовановић)

Вече у Тешњару, септембар 1988. (Снимио Душан Јовановић)

Тешњар може бити још лепши

● Реч на отварању Тешњарских вечери

Драги Ваљевци,
још драже Ваљевке!

За који минут ће на овом простору почети прва приредба овогодишњих септембарских свечаности, велика и садржајна привредно-туристичка манифестација, лане једноставно названа ТЕШЊАРСКЕ ВЕЧЕРИ.

Показало се, прошлог септембра, да нас ови програми и све што их прати, не осављају равнодушним. Наша загладаност у Тешњар, интерес за његово оживљавање и обогаћивање живота у њему, добили су тиме на снази; добили су пунији смисао и оправдање.

Иако се чини да од тада у Тешњару није много рађено, очигледно је да је у Тешњару за ових година доста тога урађено. Преуређен је, препорођен је Кеј I устанка. Обновљене су неке старе, лепе зграде. Отворена је десетина нових занатских, угоститељских и трговинских радњи, отворене су нове

галерије и посластичарнице. Оживели су стари занати. Суботом поподне обустављен је сваки саобраћај Тешњаром. Срушена је ружна и дотрајала зграда некадашње здравствене станице и добисмо овај, како га неко назва, Тешњарски трг.

Вечерњи живот младих Ваљеваца преселио се у Тешњар и то је, свакако, оно најлепше што се у међувремену догодило.

Тешњар може бити још лепши, још привлачнији и јединственији... Мора то бити. ТЕШЊАРСКЕ ВЕЧЕРИ би, пак, могле трајати и читавих 365 дана.

Настојмо да се и тај циљ досегне!

Заборавимо на тренутак свакодневне муке и тешкоће, пустимо срце и душу да уживају у вештинама културног и укупног стварања и радостима живљења.

Проглашавам отвореним „ТЕШЊАРСКЕ ВЕЧЕРИ 1988“!

Нека почну.
Живели!

Алекса ЈОКИЋ, председник Извршног савета СО Ваљево и председник Одбора Тешњарских вечери

Сликар Јале Јанковић

У четвртак увече у Модерној галерији је отварање изложбе слика Љубодрага Јала Јанковића.

ЈАНКОВИЋ, Љубодраг-Јале, сликар (Пирот, 9. III 1932). Завршио је академију у Београду, сада је професор на Факултету примењених уметности. Дела му карактеришу елементи фантастике, надреалног и симболичног; еволуирао је ка елиминиса-

њу анегдоте, занемаривању индивидуалних карактеристика лика и скулптуралном решењу фигуре. Самостално је излагао у Београду (1962, 1965, 1969, 1973, 1979), Новом Саду (1969) и Скопљу (1973). Ба-ви се илустрацијом, опремом књига и зидном деко-рацијом.

ЛИТ.: Ж. Павловић, Љубодраг Јанковић (каталог), Београд 1965. - Б. Тимотијевић, Љубодраг Јанковић (каталог), Београд 1973. - С. Бошњак, Љубодраг Јанковић (каталог), Београд 1979.

Радмила МАТИЋ-ПАНИЋ

(Ликовна енциклопедија Југославије, Загреб 1984)

ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ
15. СЕПТЕМБРА -
ДАНА ОСЛОБОЂЕЊА ВАЉЕВА

ВАЉЕВСКА ГИМНАЗИЈА
" ВЛАДИМИР ИЉИЧ ЛЕЊИН "

ВАС ПОЗИВА ДА
ПРИСУСТВУЈЕТЕ

КЊИЖЕВНОЈ
ВЕЧЕРИ

(2)

ГОРАНСКЕ НАРОДНЕ
ПОЕЗИЈЕ

ГОСТ ВЕЧЕРИ

ДР ХАРУН ХАСАНИ
КЊИЖЕВНИК

РАЗГОВОР ВОДИ

СЛАВЕН РАДОВАНОВИЋ
КЊИЖЕВНИК

СТИХОВЕ ГОВОРЕ

ЧЛАНОВИ
РЕЦИТАТОРСКЕ СЕКЦИЈЕ
ВАЉЕВСКЕ ГИМНАЗИЈЕ

СВЕЧАНА САЛА
ВАЉЕВСКЕ ГИМНАЗИЈЕ
ПЕТАК
16.09.1988. У 18 САТИ

ИСПРАВКА

У броју 5 „Тешњарског гласоноше“, од 9. септембра, објављен је запис Милоја Гавриловића „Грба из Грабовице“. Грба је погредио кад је репортеру, ређајући некада славне виолинисте, рекао да је Жикица из Београда „већ умро“. Жикица из Београда је Живорад С. Кнежевић, син Саве „Шарге“, живи у Београду, Булевар револуције 83-а. Има близу деветесет година. Био је до 1941. војни музичар са завршеном војномузичком школом. До пре пет година свирао је у ресторану „Москва“ у Београду.

Бора ВУЈИЋ

Сцена из представе „О покојнику више ни речи“

(Снимио Милан Јездић)

Поздрав из далека

Десанка Максимовић је из Москве,
где ових дана борави, послала
Ваљевцима честитку за празник

Из далека и воју и неминујућу асимилацију
а срцу нам блиске Москве, ресети-
тама своје родне крају дола-
мље велики празник. Поко-
није се данас и ушесто ме-
Пред споменима наших
јунака и књижевника. Ми-
лић данас на Стеванови-
лићовића, на Будита и вој-
воду Мишића који је донео
слободу поробљеном Ваљеву, се-
није се поселиле славе Ане-
Некаровићеве рачо Прелићу-
тићовића уренице лије боје-
ре од броне стоје Немо у шко-
ском дворишту, и Милована
Тамарића који је отпевао бати
ријархно време нашег наро-
да; мислимо у то о вуку Кара-
цети који нам је спасао од са-
борава стихове: „Бота Моли
Југовита мајка“ и „Краћи
мајка два Нејока сина“

Прођиће данас ушесто ме-
крз рачошће музеј ~~мајке~~ ради-
носни у нашем граду, прођиће ~~там~~
чарам милог исрота старих

Занатли: обангарског, бојанског, казанског, абаџијског, бошњачког и влашског, па срећом дођеја Копубарце, којој стиге помоћ да остане весело почне да живи у каменој кући оне жељавице.

Свраћите ваши у Тимназију, где сам се, мада још позвана прованзалом, онекој грађанској цела света, где сам заједно са својим друштвеним радницима сабрали и одлучили, одакле смо слали писму војску мисли за најбрже покрете у свету, где смо у сву превластим најбоље је лето ве цивилизације додали смо поруцима и владајућим судијама и владајућима да помирју чторине и друштва и да се окупљу којекад ~~мисли~~ ^{писма} писника.

Све то порукује и вола сада на овај велики правни сабор.

ПИСМО (ДРУГО) ИЗ БЕОГРАДА

Из дневника о Црњанском

По чему ћете препознати земљаке у Београду? По томе што се кад се сретну љубе, међусобно пред другима хвале, а одмах потом кад један нестане у маси, почне пљување у стилу - то је нека будала из мог краја, у гимназији није знао ништа а данас ти је тај буца. . . Једино се са земљаком не можеш ништа договорити. Правило је да само са земљаком можеш закаснити на састанак, а често и уопште не отићи. Само ће земљак имати разумевања за таво понашање.

И Ваљевци се у свему слично владају. Једино, Ваљевци никад неће кудити свој родни град. Ваљевцима мижеш све критиковати али град, то никако. Зато што сви мисле, како је то лепо приметила једна новинарка „Политике“ - да је Ваљево „чист“ град, најевропскија српска варош. Има неке европске прецизности у тим правим, и увек под углом од 90 степени нормалним улицама.

Стекао сам утисак да је тако нешто било пресудно кад сам седамдесетих година упитао великог писца Милоша Црњанског хоће ли да иде у Ваљево. Готово без размишљања је рекао „хоћу, нисам никад био, Исидора ми је говорила да је то лепо место“. И данас ме нека језа подиже када се сетим како смо Миленко Радовић, Бошко Милосављевић и ја, Миленковим „амијем“ још увек „витког са сребрним ликом“ Црњанског, тог мајског преподнева, довели у Ваљево. Његови први утисци били су - „па то је богати стварно леп град, плашио сам се да је то нешто као Крагујевац. . .“ Онда, величанствено књижевно вече у Дому културе, Црњански који одбија да чита љубавну поезију („Не желим да ми неко из публике добади - шта ти чича причаш о љубави“), пасуљ у „Обници“ („Вида ми забрањује пасуљ, сад сам без контроле“) и коначно конач у „Нарцису“. Наша молба да добије најбољу собу и да га нико не узнемирава. Сусрет на доручку, следећег јутра, и његов, више коментар него жалба - „упадоше јутрос око пет мајстори за водовод, били су симпатични, саветовали су ме да не обраћам пажњу. . .“ Нека, сигуран сам специфично ваљевска непосредност, Црњанског је опчинила. - Морате доћи у „Клуб књижевника“ код Иве, као моји гости. Народ ће се питати који су ово с Црњанским, а ја ћу једноставно - моји Ваљевци. Нажалост, то се није остварило, али верујем да је Црњански то искрено желео.

Умивени и обновљени, са ознаком „А“, почеће да прима прве госте, стари господин ваљевски - хотел „Гранд“. Неће ваљда и у њему угледне госте будити водоинсталатери? Вредело би размислити да његове госте на узглављу сачека нека лепа књижа. Можда баш Милоша Црњанског. Што да не?

Срдачно ваш, Радош ГЛИШИЋ

П. С. - Све је више београдских самоупруга у којима можете наћи и одлично ваљевско пиво „Гранд“. Реновирају се „Колацац“, „Атеље 212“, оспособљавају се оргуље у Дому синдиката, а потпредседник Скупштине града Београда је и даље др Живорад Вишић, Ваљевац наравно.

(Цртеж Миодрага Петровића)

Прозор у (локални) свет . . .

... или пенџер, застрт завесом, кроз који у нас гледа комшилука?

Тачно је да треба бити благонаклон према свему што почиње па и према експерименталном ТВ програму Студија Ваљево, али је тачно да ни у благонаклоности не треба претеривати. Неумерене покуде свакако су непожељне.

не, али непожељна је и апологија пошто **трагање** (експериментисање) на самом почетку ефикасно зауставља.

Локална телевизија има грдних проблема да **оправда** своје постојање без обзира на квалитет програма, већ тиме што је **телевизија** (много кошта и од ње се много очекује), и што је **локална** (упућена на скучено гледалиште и ограничен садржај). Додатни разлог је то што претендује на испуњавање „простора“ који је **већ испуњен**. У нашем случају, Првим програмом Телевизије Београд, који и даље можемо гледати (ако хоћемо), и њеним Другим програмом, који не можемо гледати уколико нисмо спремни да се пењемо на кров и окрећемо антену или губимо време тражећи одговарајући програм. И један и други, иначе, имају свој имиџ и квалитете, а други се донекле и поклапа са програмском оријентацијом Студија Ваљево (локална проблематика нама не баш удаљеног Београда, географски и проблематски). Разуме се, локална телевизија претендује и на „простор“ осталих мас-медија, поготову локалног радија који емитује у исто време и приближно исти садржај, само – без слике.

Овде и почињу дилеме, вредне размишљања. Да ли само присуство **слике** оправдава постојање локалне телевизије поред локалног радија и локалног листа, којима такође није лако у конкуренцији „савезних“ и „републичких“, и који такође презентирају исто (само много детаљније, јер нису ограничени на пола часа)? Тим пре што, како изгледа, ТВ-програм праве они исти који праве и радио-програм, а који, за разлику од листа, не мора да „касни“ за дневним догађајима. . .

Продавци „Тешњарског гласоноше“
(Снимио Милан Јездичић)

Друга дилема тиче се **садржаја** који смо досад видели, независно од контекста о коме је било речи. **Шта хоће** Студио-Ваљево, или шта хоћемо са Студијем-Ваљево? – Аудиовизуелни увид поред досадашњег (и будућег) аудиитивног **или** визуелног? У Ваљево (сам град или град и општину, град, општину и субрегион?), или само у оно што је у Ваљево за показивање? („Шта јесте а шта није за показивање“). Хоћемо ли и сликом показати оно што преко других медија већ знамо: да се и код нас држе „станци“, да и „ми“ осуђујемо, хвалимо, тражимо... оно што се „свуда“ тако третира, или искажемо и оно што само нас тишти, нама треба, само ми осуђујемо? Хоћемо ли „Ваљево“, сведено на састанке и „форуме“, „Тешњарске вечери“ (и касније, сличне свечаности. . .) или и свакодневни рад изван „друштвено-политичког“? Хоћемо ли директоре и руководиоце, фолклор и сличне „добре старе“ садржаје, или ћемо у програм припустити и маргиналце, штрајкаче, незапослене, омладину која „блеји“ јер не зна ни куда ће, ни шта ће, ни како ће, **експерименталне програме** неафирмисаних и неинституционализованих? (Рецимо, онако како то ради уходани Београдски програм). Хоће ли нам Студио Ваљево презентирати оне који су и иначе презентирани, или и оне који то нису, мада то што имају да (по)кажу може бити од значаја изнад локалног? Хоће ли грађани говорити само када су питани, или ће моћи и они да питају и **говоре**, тако да Студио Ваљево заиста буде средство комуницирања а не само (прилично једностраног) информисања?

Слажемо се са евентуалним приговором да смо били **оштри**, али рекосмо да почетак **трасира каснији пут**. Овај почетак експерименталан је само у техничком погледу, у програмском – тешко. Замашна средства (финансијска, техничка и „кадровска“) која би се сигурно могла „употре-

бити“ и на другом месту и за **стварање** а не само информисање, **цена** због које само постојање Студија Ваљево не може бити **довољан разлог** постојања, оправдавају оштрину. Не живимо у време обиља тако да нас може задовољити то што „и ми имамо“, што имамо оно што други немају (Шабац?), што смо „први у Србији“. Настајање локалне телевизије (или било чега локалног) оправдано је само уколико није повлађивање **локалним критеријумима** на уштрб ширих, и уколико није довело до **ненастајања** нечег другог, такође потребног или чак потребнијег, потребног већем броју људи. (На пример, није ли ово одлагање настанка **правог** Дома омладине, али и часописа, могућности за стваралачку уметност поред досадашње, претежно репродуктивне). А разлог за оваква страховања има: упоредимо само садржину оног што смо гледали једног дана (било којег), са садржином Београдске хронике коју нисмо гледали.

Уколико наше оцене будући дани покажу преоштрим или преурањеним (сваки дан доноси неке индиције да тога може бити), бићемо **задовољни**. Боље је да један критички расположен појединац не буде у праву него да буде, а да у праву не буду једна установа и сви који су је омогућили или стоје иза ње. Најзад, критике **пост рем** никад нам није недостајало за разлику од овакве, **анте рем**. Само, она је обично и **пост фест**.

Радован МАРЈАНОВИЋ

„САН“ ВАШИХ СНОВА

Дозволите да се представим. Зовем се „Сан“. Бутик за младе „Сан“. Стално место пребивалишта ми је Ваљево, Улица Кнеза Милоша број 10. На свет су ме донели, и вама младима поклонили, радни људи Трговинске радне организације „Дивчибаре“. Име сте ми дали ви млади, путем таласа Радио Ваљево.

Млад сам и елегантан. Све друго нек остане мала тајна. Открићемо је заједно 15. септембра, у 10 сати пре подне. Дођите да се упознамо! Поклонићу вам своје другарство и пријатељство за садашње и сва будућа времена, јер сам као и ви.

Знам. Ви млади сте сада у Тешњару. И ја ћу са вама, и у Тешњар, и свуда где ваш корак улепшава овај град. Али, прво да вас оденем и обујем по најновијој моди. Да budete елегантни. Да имате свој сопствени имиџ. Зато сам ту са широким асортиманом дечје конфекције и конфекције за младе, трикотаже, галантерије, спортским програмом и обућом за младе. Све, ама баш све, ексклузивно.

Но, има једна маленкост. Моје дружење са вама није бесплатно. Зато нека о томе брину маме и тате, баке и деке, тетке, стрине, ујне... А и ви од свог џепарца морате по нешто издвојити. Имају они пара, чекове са одложним плаћањем, кредитне картице, (Америкиен експрес, Виза, Дајнерс, Еурокард). Може и на потрошачки кредит.

Моја врата су за вас отворена сваким радним даном од 8 до 20 сати, суботом од 8 до 15.

До нашег сусрета, и будућег дружења.... Ђао!

Увек и само ваш – Бутик за младе „Сан“.

Дивчибаре

(Снимио Душан Јовановић)

Зграда месне заједнице – ругло

Док овојесењих дана многе фасаде стамбених и пословних зграда Тешњару одишу лепотом и чистоћом, неке од њих су и даље право ругло овог краја Ваљева. Међу њима је и зграда Месне заједнице „Стари град“. Као да је бомбардована, па остављена: опео малтер, дотрајали олуци, трула врата, неосветљена... Многи пролазници застају поред ње, не могу да поверују да је такав објекат, чије просторије служе за окупљање грађана и рад свих друштвено-политичких организација, у таквом стању.

На то су ових дана, у разговору са најодговорнијим представницима Скупштине општине и друштвено-политичких организација општине Ваљево, чини се и с правом, указали чланови Политичког актива Месне заједнице „Стари град“ у Ваљеву приликом разговора о проблемима из живота и рада грађана овог краја града. Том приликом се чуло да је зграда у оваквом стању, поред осталог, и због тога што је у њој Месна заједница „Стари град“ подстанар, док власник зграде Миле Стефановић каже да није у могућности да је сам поправи, али не бежи од тога да је поправи заједно са Месном заједницом. Обезбедио је, каже, потребан новац и материјал, па чак добио и дозволу за поправку не само фасаде, већ и крова који прокишњава на неколико места, олука и свега осталог што доприноси да зграда изгледа као сада.

Дипломирани инжењер **Алекса Јокић**, председник Извршног савета СО Ваљево, обећао је приликом разговора са политичким активом Месне заједнице „Стари град“, да ће СО Ваљево помоћи да се зграда поправи. Учествоваће заједно са власником у финансирању поправке дела фасаде до улице Лоле Рибара и евентуално крова. Остало ће највероватније морати да поправи власник.

Потребна су и значајна средства за уређење простора у згради који се користи за рад друштвено-политичких организација, јер је под у овој просторији дотрајао, нијерешен проблем вентилације, осветљења, као и инвентара који се састоји од неколико сточића, десетак дотрајалих и поломљених столица и клупа. Највероватније, каже Јокић, бићемо у могућности да и тај инвентар набавимо и решимо за сада и највећи проблем у овом делу зграде који користи Месна заједница – изградњу WC. Он је постојао у дворишту недалеко од зграде али је срушен. Учинила је то Занатска задруга, која је купила плац и на њему подигла своју пословну зграду. Да је санитарна инспекција иоле била строжа она би одавно део зграде, који се користи за активности Месне заједнице, требало да затвори.

Дипломирани инжењер **Слободан Ђукић**, секретар општинског СИЗ-а привредних делатности, уверава нас да ће радови на поправци почети одмах по завршетку „Тешњарских вечери“, а да ће се, када се фасада заврши, решавати сви остали проблеми, почев од изградње WC, поправке пода до набавке инвентара.

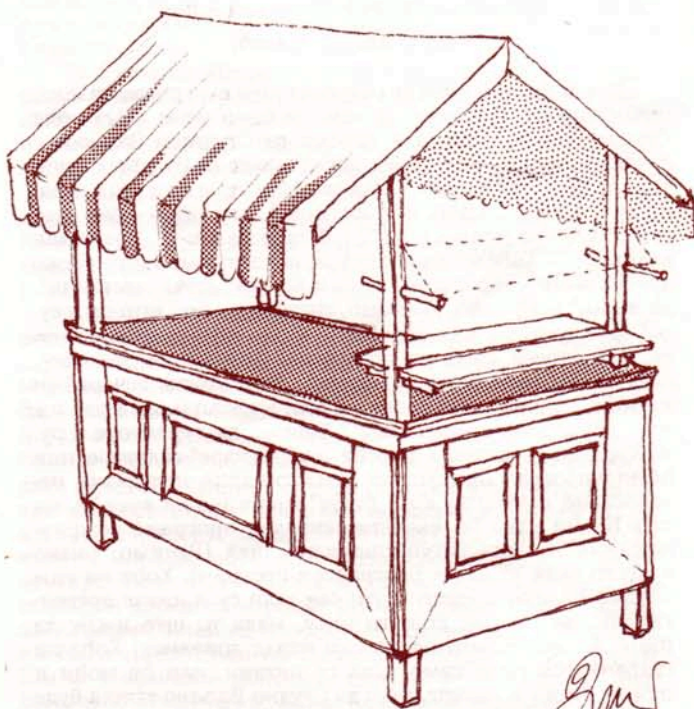
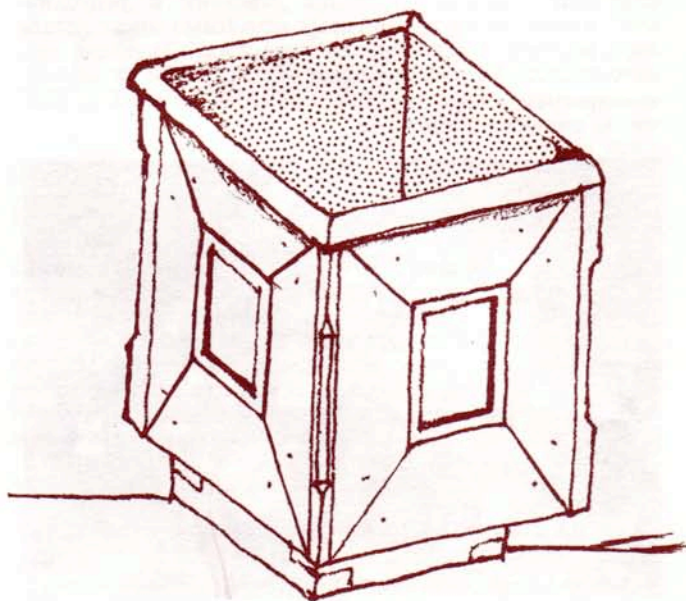
Истини за вољу треба рећи да је сличних обећања било и до сада, али је мало, бар што се зграде у којој је смеш-

тена Месна заједница „Стари град“, урађено да она не буде ругло Ваљева. Сви се надају да се овога пута неће завршити на обећањима, имајући у виду да је о овом проблему било речи пре неколико дана и на заједничком састанку представника најодговорнијих људи из Скупштине и друштвено-политичких организација са Политичким активом ове Месне заједнице. Тада је закључено да у решавању овог проблема не сме бити одлагања.

У противном, једно од решења би могло да буде и затварање зграде Месне заједнице „Стари град“ док се она не поправи, али би се тада морало поставити и питање одговорности за то што се догодило. Смешно је да на једној страни имамо зграде око којих блиста мермер, а да у друштвеној просторији, кроз коју свакодневно прође око пет стотина људи, нема чак ни WC-а, а да не говоримо о другим условима за рад и свакодневне активности.

Јован СТОЈИЋ

НАМЕЊЕНО ТЕШЊАРУ

Корпа за отпатке и тезга за продају
на отвореном простору.

Аутор решења – архитекта Тихомир Дражић, стручњак
Завода за заштиту споменика културе у Ваљеву.

Повратак стариx заната

Стара чаршија Тешњар је, одлуком Скупштине СР Србије, проглашена за културно добро од изузетног значаја за Републику и обавезује нас да се максимално ангажујемо на њеном очувању, заштити и ревитализацији.

Зависно од тога како су валоризоване, односно којој категорији припадају, грађевине се у Тешњару тако и конзерваторско-рестаураторски третирају. Према томе су и прописане заштитне мере за сваки објекат посебно.

При одређивању намене инсистира се на првобитним наменама објекта, уколико је то могуће постићи, а уколико није, прибегава се извесној еластичности. Међутим, и ту се мора водити рачуна да намена одговара атмосфери чаршије.

Данас у Тешњару имамо следеће занате одговарајуће намене: ткач, грнчар, воскар, лицидер, кројач народног одела, бојација, обућар, берберин, корација, ташнер, трукер.

Током даљег процеса ревитализације инсистираће се да се у што већем броју појаве и неке од следећих занатских делатности: крзнар, фотограф, чарошничар, рукавичар, тапетар, кујунџија, папучар, фирмописац, кључар, корпар, ужар, оптичар, књиговезац, казанџија, бачвар, лимар и златар.

Извесно је да ће се врло брзо појавити у Тешњару један крзнар, наравно уколико будемо у могућности да му обезбедимо одговарајуће услове.

Поред ових старих заната у Тешњару има места и за делатности књижаре, галерије, антикварнице, продавнице сувенира, цвећаре и других специјализованих радњи као што је на пример, продаја меда и његових производа.

Зорица ЂЕРАНИЋ,
етнолог у Заводу за заштиту
споменика

Сарач Коста Парезановић

Кад уђете у сарачку радњу у Бирчаниновој 3 дочекају вас топле речи и осмех сада већ пензионисаног сарача Косте Парезановића. С љубављу говори чика-Коста како је изучавао занат, успео да положи испит за мајстора и отвори своју сарачку радњу. Бележимо његово казивање.

„Рођен сам 1919. године у Ваљеву. На занат сам кренуо 1933, а калфа сам постао 1936. Учио сам занат у радњи Ранка Минчића која се тада налазила на месту где је доскора била „Гранд“ башта. Тада је шефрт морао да служи цео дан, све док не постане калфа, а свакодневни послови су воштење конца, фарбање и остали послови спрема у радњи који нису везани за занат. Волео сам свој занат и са вољом радио. Учио сам и трговачку школу, да бих имао право да продајем робу. На почетку смо учили бушење коже, како се држи шило и како се буши да конач постане округло када се затегне. Занат сам крао од мајстора, гледајући како он ради, јер мајстори нису хтели, нису имали рачуна да нас науче свим тајнама заната.

Била су код Минчића три ученика, калфа и мајстор. Газдарица је шила на машини и била је бољи трговац, а

то је важно, јер ако не умеш добро да продаш онда залуд и радиш. Материјал се куповао у магацину у Београду. Сећам се, било је толико коже да, кад уђем, газим по кожи и питам се хоће ли моћи све то да се прода.

Зими се највише радило на крпљењу амова, шивењу гајки, фарбању материјала који иде на отпад па се зими пречишћава. На пролеће се спремају стари амови, ушивају и продају. Лети смо шили и сандале, а у јесен спремали нове алове. Пре рата продавано је све, а највише седла, улари, амови, кајасеви и узде. Долазиле су муштерије са коњима пред радњу ми да онде наместимо алове на коње ради пробе.

Иначе, амови се праве да буду увек мало дужи тако да могу да се попусте или скрате. Мајсторски испит сам положио 1951. и те године отворио своју радњу. Тежак је био почетак. Требало је да прође доста времена да муштерије науче где се налази сарачка радња Косте Парезановића.

Сарачки занат тражи много рада и труда, прави се доста ситних делова. Сарач ради све од коже: седла, уларе, алове, кајасеве, узде, торбе, каишеве, опасаче, каишеве за пушку, футроле. Сарач је прво везан за пољопривреду, па онда за све остало. Данас се слабије продају алови за коње, техника је све превазишла, а и млади не остају на селу. Да они остају било би коња, јер су коњи потребни селу. Сада се највише продају каишеви за кучиће, поводњаџи и алови. Раније су они били јефтини а сада један комплет амова са уздама и кајасевима кошта 50 милиона. Од старих сарача има само још један у граду, млади се не интересују за овај занат. Не заради се много, а и тежак је рад јер се све ради ручно, на машини се раде само равни делови. Има материјала где ни машина не може, а онда остају само рука и око. Око ме још добро служи, радићу док ме болест не спречи. У раду користим све врсте шнала, нити, конач за машине, конач за руке и дебљи конач за пршњаке. Сваки конач мора да се превуче воском. Најтеже је у изради амова урадити пршњак, (то је део преко груди коња), јастук преко леђа и узде, које могу бити ницловане и просте.

У нашем раду од алата је главно ресто. Оно држава материјал који се шије. Рајс за бележење и нитне стављамо ручно. Сав материјал набављам у кожарској радњи у Београду.

Занат сарача сам добро и са вољом учио. Захвалан сам му јер сам њиме одшколовао двоје деце и све што сам у животу постигао могу да захвалим њему. Жао ми је што се млади не интересују за овај занат, што не знам ко ће заменити нас старе сараче“.

Изговорио је чика Коста ове речи са сетом, наглашавајући да поздравља младе и позива их да дођу и науче овај стари занат да би могли са успехом да га наследи. У малој, али уредној, радњи слике коња нас опомињу да они још постоје и да занат сарача не сме да изумре.

Лидија ЈОСИМОВИЋ

Оставимо Тешњару по неку бору

Трепери Тешњар, бруји, ових дана, па тако препун, тера на сећања, на не тако давно другачији Тешњар. Случајно, а тако се и десе најлепше ствари, живех пре десетак година, као средњошколац, неколико месеци негде на самој ивици старе чаршије. Беше нека сува зима. Тешко се дисало због јаког мраза док смо кретали пут Гимназије низ тужно, трагично асфалтирани Тешњар. Сећам се и летњих поподнева; баскета у прабини испод коша, окаченог о магацину Аћеваца; неких дечјих бокс-мечева у једном подруму одушевљења што се тукло „правим“ рукавицама. Свега се сећам, а трајало је тек трен.

Још увек је ту моја генерација. Не разбежа се по свету као многе претходне. То су Шваба, Чаки, Зока, Гале, Мијат, Жикица, Горан, Ивица. Још понекад поделим за њима и понос и сету што Тешњар није више само њихова авли-

ја. Питамо се чега ли ће се сећати ови што се не шуњају по цео дан старим сокацима у излизаним патикама и траперицама, већ се појаве тек увече, у пуном сјају загазе новим плочама у Бирчаниновој, између обновљених фасада. Да ли та река људи бар понекад осети мирис векова, да ли им желудац закуца у грлу када се сете неких старих тешњарских прича. Ми смо (и тога се сећам) са неверицом слушали чика Јешка Вујића кји памти дуго и лепо, а још лепше прича.

Колико маште треба да човек појми да је почетком овог века у кући где је данас чувена „Тридесет двојка“ била абаџијска радња Никодина Вујића, оца чика Јешковог. Води нас прича у једну тамну тешњарску ноћ. Чкиљи само један фењер у целој улици. Никодин до поноћи шије гуњ. Испегла га и крене на починак у собу иза дућана. Таман да легне кад га зграбише чворновате разбојничке руке. Не да се Никодин. Понесоме се по соби, па по дућану. Поломише све око себе па на улицу. Севну нож хајдучки и, срећом, погоди Никодина у ногу. Он викну комшије у помоћ, а разбојник потрча ка Пећини. Најве жандарм-патролција, испали хитац онако „на слепо“, у мрклу ноћ. Скупише се суседи па пут пиваре да ухвате разбојника. У зору, док су се враћали разочарани, мислећи да им је мангуп утекао, у свитању пуном сенки, приметише га да лежи уз тарабу недалеко од Никодиновог дућана. Патролцијин хитац беше тачан. Познадоше људи тада чувеног хајдука – разбојника Иванковића из села Ровне. У његовој кући, касније, нађоше доста цица, поркета, памука, нешто свиле и кадифе. Све то из радње трговца Бошка Цветојевића, званог Торлак. Због те робе у Пожаревачкој казниони робијао је невин човек па се одмах пошаље телеграм да се тај човек ослободи.

После ове чика Јешкове приче, сећам се, дуго смо, заголицане маште, хутке буљили у нахерене тешњарске кућице и питали се колико ли је сличних прича изгубљено у време трагично асфалтираног, тихог и тада заборављеног Тешњара. Сада се поново причају старе а у овој маси млади свако вече, вероватно, пишу и неке нове приче. Добро је то, јер Тешњар су, не само старе куће, авлије, кафане и калдрма. Тешњар су, пре свега, људи и њихове судбине. Тешњар су његове приче, његови векови, па ради тона на гланцајмо по сваку цену све у њему. Оставимо му и понеку бору, тај знак прошлости и сећања.

Небојша АНДРИЋ

Дечји бутик НЕВЕН

- висок квалитет израде
- првокласни увозни цинс
- велики избор модела и бројева
- одложено плаћање чеком

(Снимио Милан Јездичић)

Шиља

Тешко да ће се наћи у ваљевској циганској мали неко ко би знао која је личност носила име и презиме Радомира Милићевића. Мало ће њих знати и ко је био Шиља, јер је Радомир Милићевић, односно, Шиља, поодавно умро.

У мојој књизи „Записи о старом Ваљеву“ објављена је Шиљина фотографија и прилог о томе да је он био најотменији Циганин у стром Ваљеву. До данашњег дана нико није оспорио тај податок, иако је било и међу Циганима и међу другим грађанима оних који су нашли по нешто што им се у књизи не свиђа, да је непотпуно, нетачно, непознато појединим грађанима итд. Што се Шиље тиче, нико не прави питање, и још кажу: „Јесте Шиља био фини и отмен, као да није био Циганин“!

Шиља је био висок око метар и осамдесет пет сантиметара, дакле натпросечне висине, танковијаст, бео у лицу. Нико није могао ни да помисли да је Циганин док не проговори. Карактеристичан изговор и неке речи су га одавали. . .

Цигани обично говоре употребљавајући трајне глаголе. Тако је Шиља, кад му је умрла жена, говорио: „Боље да сам ја умирао, а да је она живела“! Или, кад је чекао да издржи неку казну због коцке питао је „Кад ћу ја излазити одавде“?

И Даринка, Шиљина жена, била је од „сортe“. Њен отац, Милан Петровић, звани Пуб, био је дуго година кмет ваљевске општине, па је тако и добио одговарајући надимак. Ишао је по Ваљеву попут каквог старог господина, са лепом негованом брадицом и полуцилиндром на глави. На њему изношено, али лепо ишчеткано и испеглавано црно одело са штрафастим панталонама, црна дугачка или лептир машна. Даринка се и држала као кметовска ћерка, не само у Циганима, него и међу „Стрбима“ (тако су често Цигани изговарали реч Србин).

Шиља је био виолиниста. Међутим, нити је кад учио ноте, нити је коју знао. Он се ослањао на свој беспрекоран слух и добро је прошао са њим. Није спадао у првокласне музичаре, али је умео да направи атмосферу тамо где треба, у кафани, на свадби, крштењу илу у некој другој згодној прилици. Имала је једна фотографија из двадесетих година овог века. Одмах после завршетка првог светског рата ваљевски Цигани су дуго свирали у Загребу. Шиља, као шеф оркестра, и неколико музикатана, потпун народни оркестар, певач-мушкарац и певачица! Музиканти, на челу са Шиљом, обучени у летње сеоско одело, беле пеленгире (беле дугачке гаће и ланене кошуље). Опасани шареним појасима народне ручне израде. „Нисмо могли да останемо живи од поруцбина, толико су нас Загребчани били ангажовали на свирању и певању“ – говорио је Шиља с великим поносом. Свирао је лети по бањами: Врњачкој, Матарушкој, Бањи Ковиљачи, Врањској Бањи. . . Сарајево, нарочито Илица, где је севдах увек био на висини и где је народна музика била много поштована, Београд, Скопље, Ниш, Параћин, Јагодина, али и Уб и Лајковац и Ражана и Косјерић, све су то места где су Шиља и његови свирали и лепо пролазили.

Имао је Шиља врло лепу кућу, пуну ствари, чак је поћерки био купио и клавир, а сам је имао златан сат, вели-

ки прстен, наравно златан са брилијантом, богату бурму. И он и Даринка живели су на високој нози, наравно, у оним условима!..

Све би лепо било да Шиља није имао једну велику ману - није могао без коцке.

Имао је присутпа у највеће коцке у Ваљеву и у местима у којима је свирао. Правници, инжењери, лекари, трговци, занатлије, кафеџије коцкали су се са Шиљом као са равноправним партнером. Имао је Шиља ники нарочит дар за коцку, нешто што само коцкари имају. Умео је да процени противника, да му прочита мисли и унапред зна коју и какву карту има. Умео је и да игра. Имао је срце као да је везано челичним нервима за његово тело. Никад није задрхтало, није бар приметно. На јединствен начин је паковао карте, боље рећи маркирао их. Један од његових честих саиграча рекао је: „После пола сата игре са Шиљом, шпил карата постаје дупло шири. Шиља на свој на-

чин, протурајући карте кроз руке, изолучи кечеве на један начин, даме на други, попове на трећи, десетке на четврти и тако даље, тако да само он по спољнем изгледу зна ко има какву карту. Тако је много пута добијао, али ништа мање није ни губио. Имао је пре рата стотине хиљада у џеповима, а доживљавао је да од Неђе снајдера усред зиме изађе у прслуку и гологлав, јер би шешир, зимски капут, сако, можда и сат и прстен, остајали у „рему“, то јест у залози! Дешавало се да неки пут дође после пола сата и врати узајмљену суму, уз одређену награду, због које је Неђа прозван „жути мрав“,! Некада је данима ишао шворц, немајући од кога да узајми, јер није имао шта да заложити, или како коцкари кажу, да „уреми“!... Једне послератне јесени прошао је кроз Тешњар са виолином испод мишке /и кутија од виолине је била негде у „рему“/, а на питање једног пријатеља куда иде, одговорио је: „Идем у Белошевац на комишање. Нисам погођен, него свирамо, па шта ко да, а вероватно ће нам дати вечеру“! Тако је, ето, живео. У сиротињи је и умро Радомир Милићевић Шиља, господин Циганин, најотменији у ваљевској мали. И у целом Ваљеву.

Познали бисте га данас, кад би га видели у црном оделу, са црним штапом на чијем врху стоји лавља сребрна глава, а на ногама шими лаковане ципеле, какве су официри носили само на парадама! Таквих више нема међу Циганима а ни међу другим Ваљевцима!

Борислав ВУЈИЋ

УСКОРО

Дрвно-индустријска радна
организација
СТЕВАН ФИЛИПОВИЋ

На старом месту - код Зелене
пијаце

У новом руху

Отвара

САЛОН
НАМЕШТАЈА

у којем ћете наћи све што је
потребно да свој стан учините
лепшим.

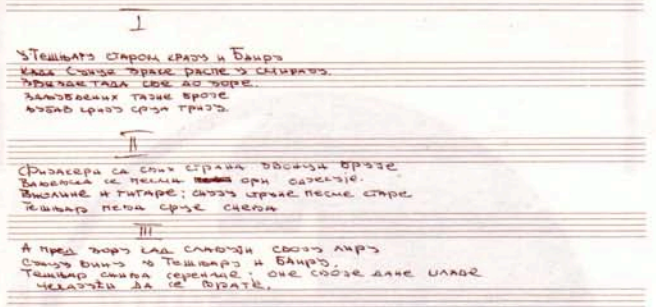

(Снимио Душан Јовановић)

ТЕШЊАРСКА ДВОРИШТА

Ковачевићи из Ковачевог хана

Пространијег и скровитијег дворишта у Тешњуру нема од оног у позадини Ковачевог хана, на углу Бирчанинове и Бобовчеве улице (некад Ђиновчевог сокачета). Кућа је трајно име стекла по првобитном власнику Марку Божићу Ковачу, а носи га и недавно отворени ресторан који враћа барем део некадашње традиционалне намене овог лепог здања. Бивала је угледно коначиште за уморне путнике из далека, неретко чак из Дубровника, трговце који су се запућивали све до Цариграда, или кад се отуд врате. Путовало се у то доба запрегом па је и ханско двориште служило тој сврси. Та-

Поглед на двориште Ковачевог хана у коме седи Олга Ковачевић.
(Насловна страна листа „Њива“ из 1951. године.)

Ансамбл „О ђила“

(Снимио Милан Јездидић)

мо је, у дну, била пространа штала за коње и волове где су их намиривали и крепили.

„Преко дворишта, поплочаног обавезном калдрмом и одувек заклоњеног високим зидом и чврстом капијом, иде се у други део Ковачевог хана, у ниску кућу шумадијског типа, каква се обично виђа долином Мораве. Ова кућа од три собе, са подрумом у коме су били хапсеници, називана је, по причању овдашњих старих „казначевом“, што се доцније звало начелством.“ Тако је записано у фото-репортажи „Кроз старо Ваљево“ у листу „Њива“ из 1951. године. Белешке о Ковачевом хану илустроване су трима фотографијама од којих једна краси и целу насловну страну: Олга, мати данаш-

њих Ковачевића, у чијем је власништву кућа од 1883. године, седи на трonoшцу с преслицом у руци, погледа упртог у двориште и стару кућу „казнечево“ која је („пошто, нажалост, нисмо имали новаца за њено преуређење“) одобрена за рушење 1956. године.

Двориште Ковачевог хана једно је од ретких у Тешњуру које никад није било заједничко, осим у доба одмах после потоњег рата кад је у Хану и у дворишној кући „неко време бивало и 36 станара“. Данас овде живе потомци трговца Милана Ковачевића, који је Хан купио за ондашњих 14 хиљада и четири стотине динара – Ната, Рада и Брана Ковачевић, помно га уређујући и негујући.

Двориште служи као башта на пространих више од пет ари. Под јабуком, која управо зри, у хладовини се седи као да је градска врева негде далеко. До зида још која јабука, кајсија, јоргован и јасмин. У цветним лејама даље, лепе кате, гладиоле и агаве, а свуда наоколу ружичњак од 120 бокора. На поподневном благом јесењем сунцу по травњаку се лењо истеже пет хановских мачака, меркајући комшијске голубове кад ће да слете.

Љиљана КЕЦОЈЕВИЋ

Фудбалски клуб „Тешњар“

Фудбал се играо у Тешњуру између два светска рата на слободним пољанама, на Баиру, терену где је сад парк код „Јадра“, на Пећини. Мића Миладиновић Коцељевац, један од најбољих ваљевских фудбалера, сећа се да је између 1932. и 1933. постојао Фудбалски клуб Тешњар чији је председник био Петар Петровић. У њему су играли дечаки између 12 и 14 година. Сличних клубова било је и у другим деловима града, па су они играли између себе. Најважнија утакмица „Тешњара“ из тог времена била је са подмлатком ВСК-а у предигри утакмице ВСК – Спарта (Земун). Тешњар је имао тада и своју клубску чланску карту. У тиму су били Љубомир Петровић Мингеј, Миле Марјановић, Илић Пацика, Никола Јовановић и други од којих ће многи касније наставити фудбалску каријеру у РСК, „Будућност“, ВСК-у, и „Трговачком“.

У пролеће 1952, када су у Ваљеву и ваљевском срезу почели по реонима у граду и у селима да ничу фудбалски активи и Тешњар је добио свој актив. Милош Богдановић Уштаћ, берберин, сачувао је своју легитимацију број 4/Ј, добијену од Савеза спортова, на којој пише да право играња за ФА „Тешњар“ стиче од 25. априла 1952. године. Актив се такмичио у Градској лиги Ваљева и увек имао позицију у средини табеле. Било је и прекида у раду, али као Фудбалски клуб „Тешњар“ формиран је 1973. и од тада је веома постојан и добро организован спортски колектив Ваљева.

На спортском пољу тешњарски фудбалери у сезони када су формиран (1973/74) у Лиги подручја Ваљева су други, а у лето 1977. као вице-шампиони Колубарско-подринске лиге ушли су у Западну групу Посавско-подунавске зоне у којој су били заједно са тада најбољим клубовима Ваљева – фудбалерима „Будућности“, „Крушика“ и ЕЛИНД-а. У првенственим окршајима са њима „Тешњар“ је једини имао позитиван скор са екипом „Будућности“ – 2:1 и 1:1. Исте сезоне елиминисали су „Будућност“ из Југо-купа такође са 2:1. када је капитен „Будућности“ Ђурица честитао капитену Тешњара Лази Анђелковићу, овај се извињавао Ђурици што су их по други пут победили. У даљем такмичењу за Куп елиминисао их је у Ваљеву београдски „Рад“ са 0:4.

Данас је „Тешњар“ члан Међуопштинске лиге – Група Ваљево у којој је прошле сезоне био трећи. То је веома симпатичан фудбалски колектив који краси другарство, брига за сваког члана – за школовање, за посао (фудбалери су сви запослени), сви су сложни у акцијама када клу-

бу треба обезбедити новац и услове за рад. У томе су јединствени у граду и свакако заслужују епитет најорганизованнијег клуба.

Због чега? Пре четири године су од зграде, склоне паду, добровољним радом направили свој бифе, површине 52 квадрата, са терасом, уредили га по свим прописима. Он је истовремено и клубска просторија, са телевизором у боји, ЕЛИНД електричном пећи, веш машином и осталим уређајима. Бифе им доноси од шест до седам милиона годишње прихода.

Стари, већ раскодован, аутобус ФК „Будућност“, спреман за отпад, сами су оспособили за вожњу и већ годинама служи им за превоз не само Фудбалера „Тешњара“, већ и других спортиста Ваљева уз скромну надокнаду трошкова. Значи, и он им доноси приход. О аутобусу брине, одржава га, вози кадгод затреба Божан Анђелковић, некадашњи играч, сада и тренер.

„Тешњар“ организује Тешњарске забаве, Кермесе код Платана, турнир у малом фудбалу за Дан Републике, веома популаран, који такође пуни касу ФК „Тешњар“.

Домаћинско пословање омогућује да фудбалери Тешњара сваке зиме и лета иду на припреме на Јадранско море и Дивчибаре, истина веома јефтино. Са њима заједно, у њиховом аутобусу, путују деца, жене и девојке фудбалера. Међутим, фудбалери иду о трошку клуба, док чланови породица и деца путују о свом трошку. На ова путовања увек воде дете и жену свог рано преминулог фудбалера Бранка Ђукића Цврла, а у знак сећања на њега у Ваљеву сваке године организују меморијални турнир.

Тим „Тешњара“ из 1982. (Снимио: С. Јеремић)

Фудбалска екипа је, иначе, састављена, од играча који живе или су некад живели у Тешњуру. Имају први тим, омладинце и пиониере. Клуб је центар окупљања омладине Старог града. У њему су тешњарци, Баирци, Попарци. Капитен екипе је Марко Настасић, а најбољи фудбалери су Зоран Машић, Јасмин Бузаљко и други, сви поникли у подмлатку клуба. О здрављу фудбалера стално брину др Влада Живковић и медицински техничар Раде Ђурић, такође стари Тешњарци.

Посебан проблем је што „Тешњар“ нема свој терен. Док се играло на Пећини утакмице је пратило по неколико стотина гледалаца. Сада играју утакмице на Петом пuku уз мали број присутних навијача. Једне сезоне су као домаћини играли чак у Мионици (1977), али су их тамо увек пратили музичари са Баира. Сада се наговештава добијање терена на Попарама, иза Споменика Стевану Филиповићу, око километар од центра Тешњара. Сви се слажу да би им то много значило.

Као куриозитет треба рећи да је Тешњар своју првенствену утакмицу са „Јединством“ (У6) 27. августа 1977. рекламирао летком који је бацан из авиона. Гости ФК „Тешњар“ били су ветерани београдске „Црвене звезде“, који су у октобру 1983. победили Ваљевце са 6:2.

Председници ФК „Тешњар“ од 1973. године били су Ранко Миливојевић, Михаило Петровић, Милош Богдановић (три пута), Момчило Пиргић, Војкан Матић, Раде Пиргић, Радосав Велимировић Лаца. Садашњи председник Живко Ђукић каже: „ФК Тешњар је увек био отворен клуб, отворен је и сада за све оне који воле Тешњар, без обзира где станују у Ваљеву“.

(Цртеж Миодрага Петровића)

ТЕШЊАРСКИ СУСРЕТИ

Влада Гајдаров, песник

Припремајући се да наставим сећање на Владу Гајдарова, песника из Тешњара, записао сам као подсетник: Соја и Ружа. Женидба. Осамнаестогодишњак. Стојан Максимовић. Писаћа машина. Папир. Индиго. Облаци. Милутиновић. Библиотека. Бора Вујић. 6000. Итд.

Дакле, идемо према подсетнику.

Соја је песникова мајка. Ружа сестра. Њих је Влада издржавао. У дворишту се зуцало да је Ружа имала неуспео брак, па је зато мајка Соја бранила да се Влада ожени. А ја сам слушао како Влада, за великог умивања, брунда својим крупним гласом: Ружа нема мужа.

Осамнаестогодишњак односи се на мене. И на мога друга из клупе, школске, Стојана Максимовића. Стојан је имао у то време ретку справу – писаћу машину. Није било уџбеника па смо бележили професорска предавања, прекуцавали их и умножавали на примитивном шапилографу, после продавали, скупљали новац да купимо материјал и сами шијемо шатор, како бисмо могли чешће на Дивчибаре, на извор Градца...

Влада је затражио да прекуцамо неке његове песме. Платиће. Донео је рис папира и кутију индиго. Прекуцали смо стотинак песама у два примерка. Влада је поштено платио. Приде оставио нам је папир и индиго, што је за нас било право богатство.

„Облаци“ назив је збирке песама, управо плакете, Владете М. Петровића, Владе Гајдарова. Кад сам почео ова сећања, сетио сам се да ми је Влада тада поклатио примерак своје збирке. Почео сам да копам по својој библиотеци. Дан, два – нисам успео да нађем. Потрчао сам у библиотеку, у њено матично одељење. Миленко Радовић упео се из петних жила да пронађе „Облаке“. Нису били на свом месту. Ни на другим местима. Појуримо онда код Боре Вујића, најпознатијег Тешњарца и највећег znalца тешњарске историје и праисторије. Каже: немам...

А желео сам да цитирам неке стихове из Владиних „Облака“. Да покажем да су његове песме биле мисаоне, рефлексивне. Овако, могу само да се присећам насловне песме у којој Влада отприлике овако пева:

О ви дивови космоса
Што небом пловите
Станите!

Желео сам, дабоме, да напишем тачну годину издања. Овако, присећам се да је то било 1930?

Желео сам, такође, да наведем име тог Милутиновића, новинара, који је уводно написао неколико топлих речи о Влади и његовим песмама, о необичној роби, како је рекао, која је потекла са трговачке тезге.

Јутрос се јавио и Бока Лома да каже да ни он нема „Облаке“ Владете М. Петровића.

Нисам се на време сетио да питам хумористу Предрага Дражу Тодоровића да ли он има Гајдаровљеве песме. Он би могао да их има, јер је на њих писао врло успеле пародије. У следећем наставку ових сећања цитираћу нешто од тога – за млађе, старији и нешто старији Ваљевци, бар један круг, одушевљавали су се, у своје време, овим пародијама. Не знам како је Влада гледао на те пародије. Да ли се љутио или само одмахивао руком. Уосталом о томе би требало питати Дражу...

Шта ми је још остало из подсетника наведеног на почетку?

Остала је цифра: 6 000.

Ова цифра означава је да Влада желео да напише, или је написао: шест хиљада песама о пролећу, шест хиљада песама о лету, шест хиљада песама о јесени, шест хиљада песама о зими.

И шест хиљада песама о Жени, Њој у част, о лепоти Њеној, о песниковом дивљењу Жена кад је у питању. Намерно пишем велика слова, јер тако је и Гајдаров писао...

Да ли је још нешто остало?

Јесте. Остало је оно итд.

Али следећи пут о том делу сећања на Владу Гајдарова, песника из Тешњара.

(Наставиће се)

Зоран ЈОКСИМОВИЋ

ТЕШЊАРСКИ ГЛАСОЊУША

Заједничко издање Туристичког савеза Ваљево, Радио Ваљева и Ваљевске гимназије „Владимир Иљич Лењин“

Припрема

РЕДАКЦИЈА РАДИО ВАЉЕВА

Излази сваког септембра, у дане Тешњарских вечери

Цена 1000 динара

Уредници

Здравко РАНКОВИЋ
Бранко ВИЋЕНТИЈЕВИЋ

Штампа

Графичко-издавачка радна организација
„Милић Ракић“, Ваљево

